

εἰπόντες, ὅτι ἀληθῶς οὐδένα εὖρον κατὰ τοῦτο πα-
ραπονούμενον. Τότε ἐδάκρυσεν ὁ γενναῖος ἀνὴρ καὶ
εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν παντοδύ-
ναμίαν ἀπέδωκε τὴν εὐτυχὴ ταύτην μεταβολήν.»

Προήγαγε δὲ καὶ τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστή-
μας καὶ τὴν βιομηχανίαν, καὶ στρατὸν καὶ στόλον
συνεκρότησεν ἀξιόμαχον, καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πα-
τρίδος κατεπολέμησεν εὐδοκίμως ἀνακτήσας τὴν
στρατιωτικὴν τιμὴν τοῦ Κράτους. «Τοσοῦτον δὲ ἐ-

ἰσχυσαν νὰ μαράνωσι τὸ δένδρον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἀνέδω-
κε πάλιν κλάδους γενναίους καὶ ἀμφιλαφεῖς.»

Εἶθε τοὺς κλάδους τούτους νὰ καλλιεργήσῃ ὅπως
καὶ ὁ Βασίλειος, πρὸς δόξαν καὶ εὐδαιμονίαν τῆς πα-
τρίδος, Γεώργιος ὁ Α', ὡς πάντες ἐλπίζομεν καὶ πι-
στεύομεν!

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.

—ooo—

Περὶ τὰ τέλη Οκτωβρίου τοῦ 1859 ἔτους πολλοὶ
τῶν ἐν Ἀθήναις ὁμογενῶν, ἐν οἷς διέπρεπον καὶ οὐκ
ὀλίγοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ πολιτείᾳ,
οἱ οὗτοι ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς, Δημ. Βούλγαρης, Χ. Παρ-
βακίδης, Δ. Χρηστίδης, στρατηγὸς Μαμούρης καὶ ἄλ-
λοι, συνῆλθον περὶ τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος ἵνα
ξενίσωσιν ἐν συμποσίῳ Γάλλον φιλέλληνα, τιμῶντες
αὐτὸν καὶ ὡς ἀντιπρόσωπον τῶν λοιπῶν τῆς Ἑλλά-
δος φίλων, ὧν ὁ ἀριθμὸς εἶχε κατὰ πολὺ ἐλαττω-
θῇ ἀπὸ τοῦ 1854 καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ. Μετὰ
τῶν ἄλλων δὲ δαιτυμόνων ἦτο καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ
Ἀντωνιάδης, ὅστις καὶ τοὶ πᾶσιν δὲν ἀπεποιήθη,
ἀλλ' ἔσπευσε νὰ συνεισφέρῃ τὸ γηραιὸν ἀξίωμα τοῦ
ἰδίου ὀνόματος. Ἀπὸ τῶν χειλέων ἡμῶς αὐτοῦ, τοῦ
συνήθως ἀγαπῶντος τοὺς λόγους, ἀπανίως ἐξήρ-
χετο φωνή, καὶ ὁ πάλαι γοργὸς αὐτοῦ ὀφθαλμὸς
περιστρέφετο βραδύς, καὶ περίλυπος ἠτένιζε τοὺς
κεκλημένους. Βλέπω, εἶπον αὐτῷ, ὅτι ἀπαισίους ἔ-
χεις σήμερον τοὺς λογισμούς. — Δὲν ἦλθον, ἀπεκρί-
θη, ἵνα δείξω μόνον πρὸς ξένους εὐεργέτας εὐγνωμο-
σύνην, ἀλλὰ καὶ ἵνα συμπαραυρεθῶ τὸ τελευταῖον
μετ' ἀρχαίων συναγωνιστῶν καὶ φίλων... μοὶ φαί-
νεται ὅτι δὲν θὰ ζήσω πολὺ. — Καὶ ὅμως, ἐπανέλα-
βον παραχθεὶς μὲν ἀλλὰ μειδιάσας ὅπως διασκεδά-
σω τὴν ἀθυμίαν τοῦ φίλου, πιθανὸν νὰ γράψῃς πρῶ-
τος τὴν νεκρολογίαν μου. — Αὐτὸς δὲ θλίψας μου
τὴν δεξιὰν φιλικῶς. — Τὴν μὲν νεκρολογίαν ἐμοῦ ἔ-
γραψας, εἶπε, σὺ πρὸ πολλοῦ, δι' ὃ καὶ σ' εὐχαρι-
στῶ (1), σ' ἐνθυμίζω δὲ ὅτι περὶ τὰ εἴκοσιν ἔτη εἶ-
μαι πρεσβύτερός σου.

Καὶ ἐπεθύμουν μὲν νὰ μὴ χύσω δάκρυ ἐπὶ τοῦ νε-

Βασίλειος ὁ Μακεδών.

πιτηδείας, λέγει ὁ βιογράφος, ἐκαλλιεργήθη ἐπὶ τοῦ
Βασιλείου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ τὸ ἀειθαλές τοῦ
Ἑλληνισμοῦ δένδρον, ὥστε οὔτε ἡ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς
ΙΒ' ἑκατονταετηρίδος ἀνωμαλία καὶ ἀσθένεια τοῦ
Βυζαντινοῦ κράτους, οὔτε αἰ ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἀδιάλει-
πτοι κατ' αὐτοῦ προσβολαὶ τοῦ ὁσημέρην ἐξογκου-
μένου μωαμεθανικοῦ χειμάρρου, οὔτε τέλος ἡ κατὰ
τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα κατάλυσις τῆς πολιτικῆς
ἀνεξαρτησίας καὶ ἡ μακρὰ τῶν νενικημένων δουλεία,

(1) Ἡνίττετο τὰ ὀλίγα ἔσα, ἱχνογραφῶν τὰ περὶ τῶν ἐν
Ἑλλάδι πολιτικῶν μερίδων, ἔγραφον ἐν τῇ Spectateur
de l'Orient. «La Mirene, ἔλεγον, s'honore de son rang
d'ancienneté; la date de sa naissance remonte aux événements
de 1831, auxquels elle a pris une part active. Son rédacteur
a embrassé de bonne heure quelques principes de conduite po-
litique, dont rien n'a pu le détacher jusqu'ici. Peu bien-
veillant envers les autres partis, il n'admet aucun compro-
mis, aucune alliance avec eux. On croirait en lisant ses articles,
qu'il eût accepté le martyre, s'il eût pu sauver de son sang la
constitution.» Ὁρα φυλλάδ. τῆς 25 Μαρτίου (6 Ἀπριλίου),
1855.